

‘Dedim, bırakın yürüsünler...’

Cumartesi günü olup bitenlerin arka planını izah eden önemli bir tesbitten bahsetmek istiyorum.

Başbakan, İlim Yayma Cemiyeti’nin genel kurulunda yaptığı konuşmada aynen şöyle konuştu: “Kadıköy’de miting yapacaklardı, sonradan vazgeçtiler. Şimdi Beşiktaş’ta toplanma kararı verdiler. Dedim bırakın bakalım yürüsünler, kontrol altında götürün yürüsünler, ne diyecekler bir görelim. Bunlar ne istiyor bunu öğrenelim.”

Kilit cümle şu: “Dedim, bırakın yürüsünler...”

Bu cümlenin açılımı şöyle: Eğer Başbakan bizzat talimat vermeseydi, CHP’liler Beşiktaş üzerinden Taksim’e yürüyemeyeceklerdi ama Başbakan öyle istediği için yürüyebildiler!

Kanunun tanıdığı bir hakkı hiçbir mercîin yasaklamaya hakkı yoktur; kanunda olmayan bir hak da kullandırılmaz. Hukuk devleti böyle bir şeydir. Başbakan açıkça şahsi inisiyatifini kullanıyor. İhracatçılar Meclisi ve İlim Yayma Cemiyeti’nde tekraren belirttiği üzere anlıyoruz ki Topçu Kışlası’nın ihyâsı da Başbakan’ın arzusuna bağlı bir keyfiyettir. Başbakan isteseydi kışla meselesi gündeme hiç gelmeyebilirdi öyleyse; hiç hoş bir görüntü değil!

Cumartesi günü İstanbul’da dikkate değer şeyler yaşandı; görebildiğim şudur: AK Parti aleyhtarlarında biriken karşı enerji, -Başbakan’ın da isabetle değerlendirdiği üzere- parlamenter muhalefetin beceriksizliği yüzünden iltihaplanmaya doğru seyretmektedir. Mesele elbette ne Kışla, ne de birkaç ağaçtan ibaret. Başbakan’ın bu konudaki şahsi irâdesi (bir başka nokta-i nazardan inadı), mâkul yollarla aşamadığı için tepki büyük ve şaşırtıcı oldu.

Başbakan’la dünya görüşü itibarıyla 100 hususun 95’inde beraber olduğumu tahmin ederim. Arada mühim bir ideolojik fark olduğunu zannetmiyorum fakat onun inatçı, biraz da “İntikam soğuk yenilen bir yemektir” yollu rövanşist tabiatı, onun imajını puslandırıyor. İnatçılık izâfî bir kavram; bir yerden kararlılık, sebat ve azim diye görünür; bir başka yerden “dediğim dedik”

kibri diye tezâhür eder. Sebatla inat arasındaki mantık terazisi basirettir. O kanaatte olduğum için birkaç ay evvel “Başbakan’ın basiretine duacıyız” diye yazmışım. Siyasetine genel hatları itibarıyla taraftar olduğum bir insanın basiretine duacı olmak, takdir ederseniz ki garip, belki de zâlim nüktedir.

Çevresinde, “Bu noktada yanlış yapıyoruz, inad etmeyelim; şöyle yollar da var” diyebilecek kimse yok mudur; siyasi geleneğimizde “Lider iyi ama etrafı yetersiz canım” diye bir bahâne vardır hani. A takımında olup biteni iyi değerlendirecek nitelikli insanlar olduğunu biliyorum: Güçleri mi yetmez, cesaretleri mi; önemli mesele. Kırılıp döküleni görmezler mi?

Farkındayım, sokağa dökülenler arasında kötü niyetli kışkırtıcılar vardı ama “Yeter yahu!” noktasında tıkanmışlar daha fazlaydı ve onların duygularını ciddiye almak lâzım. Vaktiyle hükümete oy veren insanlarda bile bu asabiyetin izleri bâriz. Güler yüzlü, gönül onarıcı, şefik bir siyaset dili çok mu zor? O gerginlik, muhalif-muvafık bütün topluma sirâyet ediyor.

Ve önemli bir not: Başbakan cumartesi günü canlı yayında iki toplantıda konuştu ve manidar topluluklara hitab etti. Salonlardan aldığı alkışı ben coşkusuz gördüm. Olağanüstü bir gün yaşanıyordu, insanların kafası karışıkta mâlum ama bu coşkusuzlukta galiba tereddüd izleri de vardı.

Başbakan’ımız şahsi azim ve kararlılığını (nezaketen inadını demiyorum) toplumdaki algısını yumuşatmak, siyaset diline tebessüm kazandırmak ve “Kusura bakmayın, kararımı verdim, olacak!” bükülmezliğinden vazgeçerek toplumun düşüncelerine ilgi göstermek yönünde yoğunlaştırırsa her şeye rağmen durumu toparlayabilir.

Aksini düşünmek bile istemiyorum.

2013-06-03